

בס"ד
שבת ב' אב תשפ"ב
"השנה העשרים וחמש"

נא לשמור על קדושת העלון! מס' 1273
העלון טעון גניזה! נא לא לציין בשעת התפילה!

עבודת השם

פזמון "מסעי"

ענה לו אותו רועה צאן בפשטות ובתמימות: "אין לי חולצה"... ילמד אדם ממעשה זה, שלא העושר הוא המביא את האושר, אלא אפילו עני חסר אמצעים יכול לשמח את עצמו על ידי מה שיש לו.

מיצינו בתורה הקדושה בפרשת וישלח כשנפגשו יעקב ועשיו, הציגו איש לרעהו את כל הבנים והבנות שברשותם והנה יעקב אבינו, עליו השלום, אמר "יש לי כל". כלומר ולא חסר לי מאומה. ואילו עשו הרשע אמר: "יש לי רב" דהיינו, יש לי הרבה. כך היא מדתם של רשעים, שאינם שמחים בחלקם, אך אנו עם ישראל חי וקיים לעד בזכות השמחה בכל מה שנתן לנו הקדוש ברוך הוא, וכמאמר הכתוב: "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלוהיך" ועל ידי השמחה יכול לצאת מכל הצרות, כדכתיב: "כי בשמחה תצאון" ודרשו: "תצאון" מכל הצרות.

הגמרא בתענית (כב) מספרת על רב ברוקא שפגש את אליהו הנביא בשוק ושאל אותו אם יש משהו בשוק שהוא בן עולם הבא? הצביע אליהו הנביא על שני אנשים שנראו כפשוטים ואמר לו: הללו בני עולם הבא הם. ניגש אליהם רב ברוקא ושאל למעשיהם. ענו לו: אנשים ברחנים אנו. אם רואים אדם עצוב משמחים אנו אותו. משמחים חתן וכלה וכו'. ילמד אדם מהגמרא, עד היכן כוח השמחה, אפילו להביאו לעולם הבא, ורבנו האר"י זכרונו לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, אמר שאין דבר הגורם מניעה בעבודת ה' כמו העצבות והמרה השחורה, וכבר ידוע מחכמי הרופאים שיש בכוח השמחה להעביר מהאדם את כל המחלות והכאבים, חס וחלילה להפך, על ידי העצבות אפשר להגיע למחלות שונות ומשונות.

הרב הקדוש רבי נחמן מברסלב זכותו יגן עלינו אמן, אמר: "מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד", ובלקושי מוהר"ן (סימן רפ"ד) כתב שלמדת השמחה אפשר להגיע על ידי מציאת נקודות טובות בעצמו, והביא ראיה מהתפילה שאנו מתפללים לבורא עולם: "מה אנחנו, מה חיינו וכו'" אך אחרי כן מיד אנחנו מחיים ומשמחים את עצמנו באמירת: "אבל אנחנו עבדיך, עמך בני בחיריך". ובאופן כזה יהיה האדם בשמחה בכל עת ובכל מצב, כיוון שעם כל הרע מוכרח שתהיה בו איזון נקודה טובה, שאין בשום בריה בעולם. רק צריך לחפש זאת. עוד כתב שם, שטוב לשמוע ניגונים שמשמחים אותו, והאריך מאוד בשבח הנגינה,

"ויסעו, מפרה, ויבאו, אילמה..." (מסעי לג"ט) המפרשים הקדושים פירשו זאת שכאשר אדם נוסע (בורח מתרחק) מהמרה השחורה והעצבות הוא מגיע אילמה. מלשון אלים חזק, דהיינו שמתחזק בעבודת ה' יתברך. והצדיק מרוזין וצ"ל אמר שיש לזה ראייה מהתורה שנאמר "ועתה אל תעצבו ואל ייחר בעיניכם" מלמד שמי שמתעצב מגיע לכעס חס ושלום.

מספרים על בן מלך אחד, שהיה בעצבות גדולה, וחשב לשלוח יד בנפשו. הלך להתייעץ עם אחד החכמים הגדולים של הממלכה, והוא השיאו עצה להשיג חולצה של אדם שאין לו דאגות ושמח בחלקו. וכשילבש חולצה זו יתרפא. מיד הלך בן המלך והתחיל לחפש נסיכים, עשירים, רוזנים, מי שמח בחלקו למי אין דאגות?

פעם אחת יצא בחברת עבדיו כדי לצוד ציד, ובדרכו פגש איזה רועה צאן יושב תחת העץ ומנגן בחלילה, ונראה כאילו אינו מבני עולם הזה. פנה אליו הנסיך ושאל אותו לשמו ולמעשיו, ענה לו אותו רועה צאן, שהוא יוצא בכל בוקר לרעות את צאנו, ויושב לנוח, ולנגן מעט, וכך מבזה הוא את יומו בששון ובשמחה, ולא חסר לו מאומה. הביט בו הנסיך וראה אותו לבוש בלוי סחבות וגופיה דלה עליו. שאל בן המלך את רועה הצאן: "האם אתה שמח בחלקך?" ענה לו הרועה: "כן" המשיך בן המלך לחקור: "האם אין לך דאגות?" ענה לו הרועה: "אין". חזר ושאלו: "האם היית מוכן להתחלף איתי ולהיות נסיך? ענה לו: "לא". הרהר הנסיך בליבו שהנה זכה סוף סוף למצוא אדם ששמח בחלקו, ואינו דואג. פנה אליו הנסיך ואמר לו, שהוא מבקש ממנו חולצה אחת תמורת תשלום.

הפטרה: "שמעו דבר ה'"

בשעה טובה ומוצלחת. השמחה כוחה גדול. אך אי אפשר להגיע לשמחה פנימית אמיתית ללא לימוד התורה וקיום המצוות, וכבר אמרו חכמינו זכרונם לברכה במדרש: "אמר הקדוש ברוך הוא, אם אתם משמרים את מצוותי ושמחים בהם, אני מוסיף לכם שמחה על שמחתכם" לכן נשתדל יותר בקיום התורה והמצוות, ובשמחה הגדולה של: "אשר בחר בנו מכל העמים והבדילנו מן התועים" ואז נשמח בשמחת עולם, בגאולת ישראל, אמן. (כותנת פסים)

"יהי אלהי לכם לחקת משפט, לדתיכם, בכל, מושבתיכם."
(מסעי לה, כט) בשעת הצורך הפעיל הגר"א את ידיעותיו וחוכמתו להציל עשוק מיד עושקו. היה זה כאשר בני בליעל הוציאו דיבה על בתו של אחד מנכבדי וילנא, ואף שכרו עדי שקר לאמת את העלילות ולאליץ את הבעל לגרשה. האשמות היו כה ברורות והוכחו לכאורה, שבית הדין נטה לקבל את דברי העדים, אולם כשהגיעו הדברים לאזני הגר"א, חושש היה כי אותה אישה מושמעת על לא עוול בכפה.

וכבר אמר הרב הקדוש רבי נפתלי מרופשיץ זכותו יגן עלינו אמן, שעל ידי הניגון אפשר לפתוח את כל שערי השמים. וגמרא מפורשת הוא בערכין (יא) "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובשוב לבב - זו השירה". ובגמרא שבת (ל) אמרו: "אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה".

מסופר על בת צדיק אחד שהייתה עקרה שנים רבות, והלכה לצדיק רבי רפאל מברשיד זכותו יגן עלינו אמן, כדי להתברך מפיו, אמר לה הצדיק: אם תהיי בשמחה תזכי בקרוב לבן זכר של קימא. הלכה אותה בת לאביה וסיפרה לו את דברי הצדיק, ואמרה שאינה מבינה מה הקשר בין שמחה לבנים? הסביר לה אביה את כוונת הצדיק, והראיה לדבריו, שהרי מצינו בשרה אמנו, עליה השלום, שהייתה עקרה, וכתוב בה: "ותצחק שרה בקרבה". מיד סמוך לה "הנך הרה ויולדת בן". וכן דוד המלך אמר: "אם הבנים שמחה" אם רצונך להיות אם הבנים תהיי בשמחה, ואכן כך עשתה, וזכתה לבן זכר

ע"פ ילקוט יוסף כרך ד.

פנית ההלכות "דינו יולדת בשבת"

ח. לאחר שהגיעו לבית החולים בשבת, ראוי שלא לכבות את מנוע הרכב, אבל מותר לגרום שהמנוע יכבה מעצמו, ואם אין אפשרות לגרום שהמנוע יכבה מעצמו, ויש חשש שאם יישאר המנוע פועל יגרום הדבר לאסון בנפש ח"ו, מותר שיכבה בעצמו את המנוע. אבל אם אין חשש לאסון, אין להתיר אף אם יש חשש להפסד גדול. ויש אומרים שמתיר לכבות את המנוע בעצמו, גם באופן שאם לא יכבה את המנוע יבא לידי הפסד גדול שהמנוע יישאר, מפני שאם לא נתיר לו, עלול להימנע מלהציל חולה שיש בו סכנה, ומפני פיקוח נפש התירו סופן משום תחלתו. ולהלכה, אם יושב גוי בפתח ביה"ח ימסור לו המפתחות שיכבה את המנוע. ואם ירצה מעצמו לנסוע ולהחנות את הרכב רחוק מהשער, אין צריך למחות בידו. ואם אין שם גוי, יחנוק את המנוע תוך כדי סיוס הנסיעה, כשמגיע לבית החולים. ואם אי אפשר בלא זה הסומך על המקילים במקום הפסד גדול יש לו על מה שיסמוך. (ילקוט יוסף שבת כרך ד', עמוד רצח)

סיפור בהמשכים "גלות של עגלון" חלק ב.

מצרור: כשהיו באים ימי בין המצרים הייתה האווירה משתנה בבית-מדרשו של הצדיק. **המשך:** העגלה לא הספיקה להעמיק בתוך היער, ולפתע הוטל על רבי ברוך שק כבד, והוא נפל מתעלף. כעבור כמה שעות התעורר ומצא את עצמו קשור לעץ. בקושי הצליח להשתחרר מהחבלים, ואז ראה כי גם הפריץ קשור לאחד העצים. הוא הבין כי שודדים התנפלו עליהם ולקחו עמם הכול, ובכלל זה העגלה והסוסים, חוץ מהטלית והתפילין שבהן לא מצאו צורך. למרות הכאבים העזים שחש באיבריו, אזר כוח והצליח להתיר את הפריץ מהחבלים שקשרוהו, אך זה עדיין היה שיכור כלוט ולא התעורר מתרדמתו. רבי ברוך יצא לחפש מים באזור, כדי לשטוף את פניו של הפריץ ולהעירו משנתו. לאחר מאמץ מצא פלג מים, והביא את המים אל הפריץ. הוא שטף את פניו עד שהאיש התעורר. עבר זמן עד שקלט מה התרחש, ואז פרץ בזעקות: "הכסף שלי! איפה הכסף?! שדדו ממני את עשרת-אלפים הרובלים שהרווחתי!"... רבי ברוך הסביר לו מה קרה ותמך בו במאמץ לשוב העירה, אך הפריץ החל לחשוך כי עגלוננו שיתף פעולה עם השודדים ועתה הוא מיתמם. בעודם מתקדמים לאטם אל העיר, הופיעה לפניהם חבורת ציידים ובראשם אציל זקן, ידיד קרוב של הפריץ. הפריץ שמח על הפגישה וסיפר לידידו האציל את מה שעבר עליו, והוסיף בלחש כי הוא חושד בעגלון בשדידת כספו. אחד הציידים הציע לאציל הזקן להרוג את היהודי, אך האציל מנע זאת ואמר לפריץ: "אנו נקשור אותו לאחד העצים. אם כדברך, יחכה לחבריו השודדים... ואם לאו, האלוקים שבשמים יעזור לך". כך מצא את עצמו רבי ברוך קשור לעץ בלב היער בפעם השנייה באותו יום. אולם ליבו היה מלא אמונה וביטחון כי הקב"ה לא יעזבנו וישועתו תבוא במהרה. הערב ירד. רבי ברוך התפלל ערבית והחל בהכנות לתיקון צוות. ופתאום הגיח מבין העצים האציל הזקן עם עוזרו. בקול נרגש התנצל לפני רבי ברוך והתיר את קשריו. לבטוח אמר לו: "עליך לדעת כי מלכתחילה לא האמנתי כי היה לך חלק בשדידת כספו של ידידי. בינתיים לכדו חבריי הציידים את השודדים, ואז התברר לנו היטב כי טיפשותו של הפריץ וטפוטיו המיותרים הם שהביאו עליו את הצרה". האציל הוסיף בהתחשב בסבל וסבל רבי ברוך שלא בצדק, הביא עמו סוס טוב, שבאמצעותו יוכל רבי ברוך לשוב במהירות למז'בוז'. ערב תשעה באב לפנות ערב חזר רבי ברוך לשירו, החליף את בגדיו, וישב עם קהל חסידיו לאמירת 'איכה'. אלא שהפעם היה לקינות טעם מר במיוחד, טעם של גלות אמיתית. **סוף!**

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורחון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית: יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.aseem@gmail.com כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי לדעת, דרשו, ועוד...